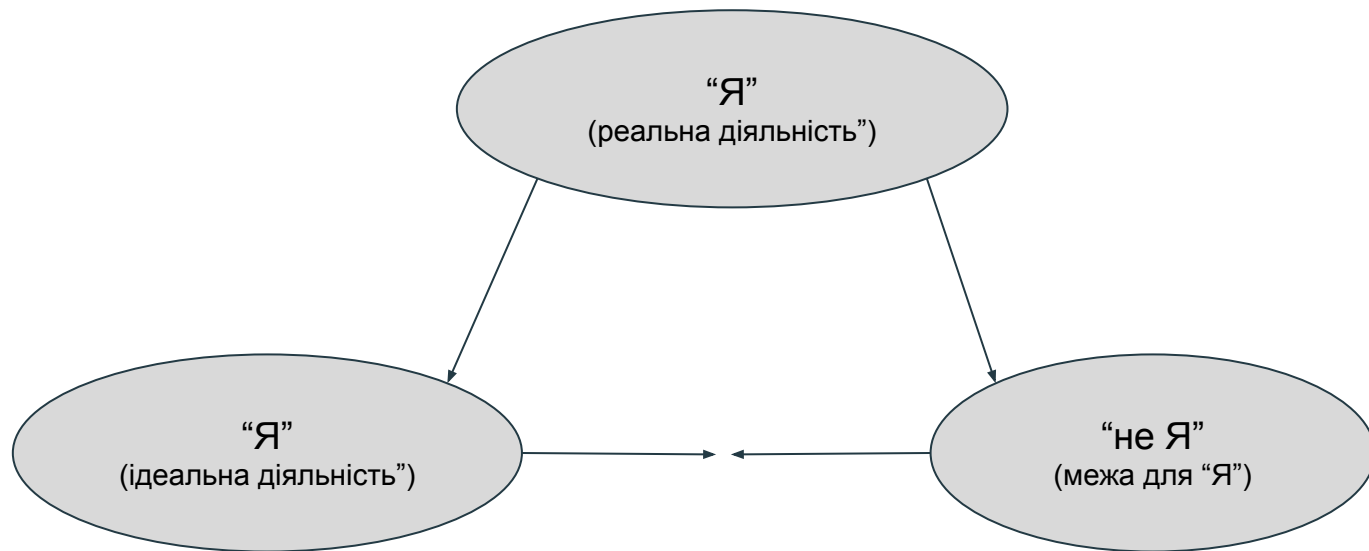

Назва періоду	Хронологічні рамки	Праці
"Фіхтеанский"	1795-1796 рр.	Про можливу форму філософії (1794) "Я" як принцип філософії (1795) Філософські листи про догматизм і критицизм (1795)
Натурфілософія	1797-1799 рр.	Ідеї до філософії природи (1797) Про світову душу (1798) Перший начерк системи філософії природи (1799)
Трансцендентальний ідеалізм	1800-1801 рр.	Система трансцендентального ідеалізму (1800)

Назва періоду	Хронологічні рамки	Праці
Філософія тотожності	1801-1804 рр.	<p>Виклад моєї системи філософії (1801) Бруно, або Природне і божественне начало речей (1802)</p> <p>Філософія мистецтва (1802-1803) Загальна методологія і енциклопедія наук (1803)</p> <p>Лекції про метод академічного вивчення (1803)</p> <p>Філософія і релігія (1804)</p>
Філософія свободи	1805-1813 рр.	<p>Філософські дослідження про сутність людської свободи (1809) Штутгартського бесіди (1810)</p>
Філософія одкровення	1814-1854 рр.	<p>Введення в філософію міфології</p> <p>Філософія міфології</p> <p>Філософія одкровення</p>

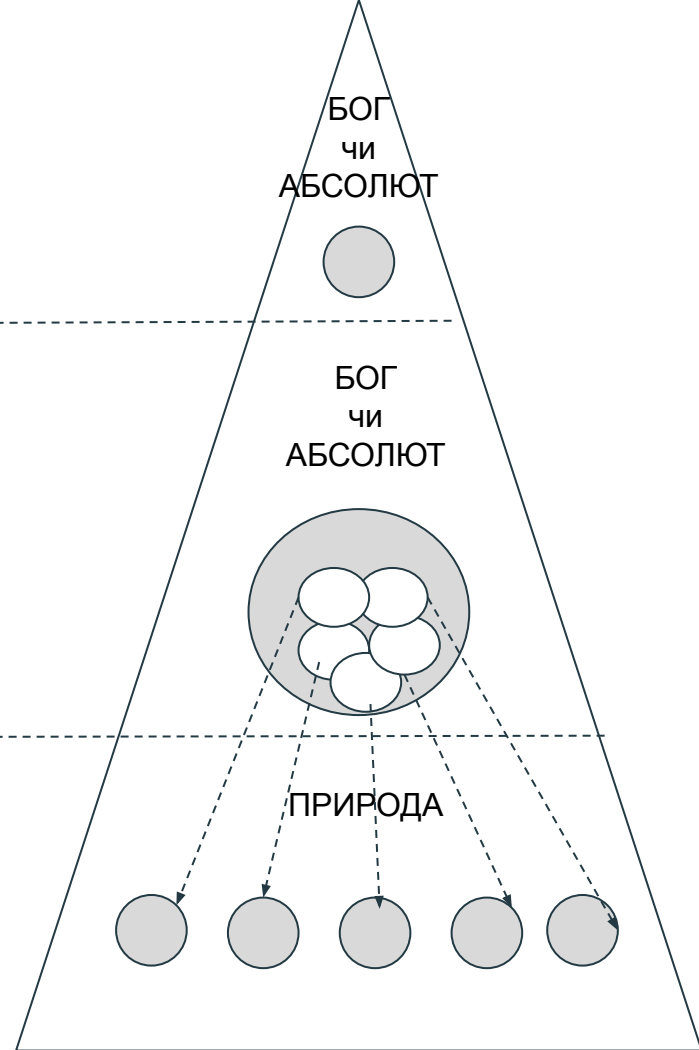

Шеллінг міркує таким чином. "Я" (Дух, Розум) є початкова активність, воля, що володіє себе в нескінченності. Діяльність "Я" складається в мисленні, але, оскільки єдиною існуючим є тільки це "Я", то і предметом мислення для нього може бути тільки воно ж саме. Але для того, щоб виник продукт такої діяльності, "Я" має щось собі протиставити, поклавши тим самим собі межі. Стикаючись з такою межею, активність стає свідомою; її Шеллінг називає "ідеальною діяльністю" на відміну від початкової "реальної діяльності".

Абсолютна і
безкінечна
тотожність

Обособлення
окремих ідей,
але коли
кожна є у всіх

Об'єкти є окремими
але такими вони
уявляються лише
нашій емпіричній
свідомості

У дусі платонівського вчення про ідеї Шеллінг говорить про те, що вже в Абсолют виникає деякий відокремлення окремих ідей, і саме вони стають причинами кінцевих речей. Але в Абсолют "все є у всьому" (тобто кожна ідея перебуває в усіх інших), тоді як в світі речей, тобто чуттєво сприймаються об'єктів, вони виступають як роздільні. Однак такими вони є тільки для нас в оремо емпіричному свідомості. Процес становлення кінцевого з безкінцевого він вирішує в дусі гностицизму, трактуючи його як процес "відокремлення" від Бога.